

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 241/2021
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Томислав Ивановић из ..., против туженог Дома здравља "Др Симо Милошевић" Београд, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 377/20 од 18.09.2020. године, на седници одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 377/20 од 18.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 48/2019 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 5.088.160,00 динара са законском затезном каматом по стопи која се плаћа на средства у валути РСД почев од 26.05.2017. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 557.982,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 377/20 од 18.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 5.088.160,00 динара са законском затезном каматом по стопи која се плаћа на средства у валути РСД почев од 26.05.2017. године па до исплате и у ставу другом изреке којим је тражила да јој тужени накнади трошкове поступка у износу од 557.982,00 динара са законском затезном каматом рачунајући од момента када наступа услов за извршност судске одлуке па до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезана тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 123.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка, због којих се овај ванредни правни лек може изјавити у смислу члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које се ревизијом неосновано указује. Ревизија се, у смислу наведеног члана 407. став 1. тачке 1. и 2. Закона о парничном поступку, не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. тог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, општина Чукарица је дала туженом ДЗ „Симо Милошевић“ на једнократно располагање стан број ... на првом спрату, у улици ... у ..., површине 39 м2. Одлуком од 10.07.1997. године тужени ДЗ „Симо Милошевић“ је исти стан доделио ББ којој је признато укупно 147 бодова по основу Правилника о решавању стамбених потреба радника туженог, која је била друга на ранг листи, али пошто прва са ранг листе ВВ није прихватила доделу наведеног стана. Тужилци је утврђено 144 бода. Правноснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П1 43/04 од 07.05.2004. године, по тужби овде тужилце од 27.11.1997. године, поништена је одлука туженог о додели стана ББ и одлука којом је одбијен приговор, па је обавезан тужени да изврши поновну расподелу наведеног стана са образложењем да је ББ погрешно бодована и да би јој припало 98 бодова, чиме би била на ранг листи иза тужилце. Тужени није извршио нову расподелу спорног стана, већ је закључио уговор о закупу стана са ББ од 05.03.1998. године. ББ је закључила уговор о купопродаји предметног стана 17.06.1998. године, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 5025/98 од 24.06.1998. године, који је 09.10.2002. године продала трећем лицу, ГГ. Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8770/12 од 17.07.2013.године, одбијен је као неоснован тужбени захтев овде тужилце за утврђење ништавости наведених уговора о закупу и уговора о купопродаји. Предметни стан у ... у улици ..., који је био предмет расподеле на конкурс туженог од 1997. године, више не постоји пошто су сви објекти старије градње порушени 2012. године, а на њихово место изграђени су нови вишетажни објекти. Вештачењем је, упоредном методом обрачуна према вредности сличног стана површине 39м2 на истој локацији у старој градњи, одређена вредност стана у динарској противвредности по званичном средњем курсу Народне банке у износу од 5.088.160,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, закључујући да је тужилци радњама туженог проузрокована штета коју је дужан да јој накнади.

Другостепени суд је правилно преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни касациони суд, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима прописано је ко другоге проузрокује штету дужан је надокнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, одредбом члана 155 ЗОО да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоге физичког или психичког бола или страха, а одредбом члана 158 истог Закона прописано је да кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом. Одредбом члана 164 прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Полазећи од цитираних одредби закона, на основу чињеничног утврђења, и по оцени овог суда тужилца није доказала да је за њу, радњама туженог, настала штета у висини вредности спорног стана, због немогућности стицања права својине из права закупа на стану који је био предмет решавања стамбених потреба запослених код туженог. Ово из разлога што током поступка није учињено извесним да би приликом евентуалне нове расподеле предметни стан био додељен тужилци у закуп (с обзиром да ни након првобитног бодовања није била прва на ранг листи), јер таква обавеза за туженог након поништаја одлуке није постојала, односно није произлазила из одлуке суда, већ само обавеза поновне расподеле коју тужени није извршио јер у време доношења одлуке више није могао да располаже предметном непокретношћу, због тога што је била у власништву трећег лица на основу уговора који производе правно дејство. Због напред наведеног као правилан се показује закључак да нису испуњени услови за одговорност туженог прописани цитираним одредбама материјалног права. Осталим наводима ревизије, којима се даје другачија оцена изведених доказа и с тим у вези указује на погрешну примену материјалног права, а које нису од утицаја на одлуку о постављеном тужбеном захтеву, не доводи се у питање правилност побијане пресуде, због чега је Врховни касациони суд ревизију одбио као неосновану.

Имајући изнето у виду, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић